

К 7/М 45

120000869110

**ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА**

**54.
МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
15 - 30.03.2014
РУСЕ, БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**54.
INTERNATIONAL FESTIVAL
15 - 30.03.2014
RUSE, BULGARIA**

**RUSE MUNICIPALITY
MINISTRY OF CULTURE**

**ОБЕДИНЕНА
БЪЛГАРСКА
БАНКА**
NBG Group

K7/M45

448324

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

54. Международен фестивал
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

член на Европейската асоциация на фестивалите

15 – 30 март 2014

МИНЧО МИНЧЕВ цигулка

ЕВГЕНИ БОЖАНОВ пиано

*Регионална библиотека
"Любен Каравелов"*

120000869110

21 март, петък, 19 ч.
Доходно здание

ПРОГРАМА

.I.

ВОЛФГАНГ АМАДЕУС МОЦАРТ

(1756 – 1791)

Соната за цигулка и пиано № 18,

KV 301, сол мажор (1778)

Allegro con spirito

Allegro

Соната за цигулка и пиано № 26,

KV 378, си-бемол мажор (1779)

Allegro moderato

Andantino sostenuto e cantabile

Rondo. Allegro

.II.

Соната за цигулка и пиано № 21,

KV 304, ми минор (1781)

Allegro

Tempo di Menuetto

Соната за цигулка и пиано № 32,

KV 454, си-бемол мажор (1784)

Largo - Allegro

Andante

Rondo. Allegro

Largo. Allegro

През целия си живот **В. А. Моцарт** създава множество камерни произведения, в които камерността често е белег само на външни елементи, в които красотата, грацията и изящността създават лъжливата представа за достъпност и лека разбираемост, а смисълът и мащабността на идеята са закодирани в дълбоката вътрешната наситеност на съдържанието.

Първите си сонати за цигулка и пиано почти 20-годишният Моцарт създава в Манхайм. Ако в ранните образци цигулка-та само съпровожда изложението на темите в пианото, дублирайки мелодията или допълвайки я с контрапунктични фрази, то в зрелите му сонати двата инструмента освен равноправност, придобиват и концертен блясък. 16 от 35-те му сонати са написани по време на концертните му пътувания в Париж, Лондон и Хага. Шестте *пфалцски* сонати, посветени на съпругата на курфюрста на Пфалц – Мария Елисавета, са първите му концертни образци в жанра.

Сонатата KV 301 е написана в Манхайм, а KV 304 – в Париж. И двете са двучастни, което асоциира с Йохан Кристиан Бах. В първата, посочена по авторско означение да се изпълнява по избор за цигулка или за флейта, впечатлява богатата контрастна динамика и обживяното по нов начин старо френско рондо с минорен епизод, напомнящо за непосредствеността на Хайдн.

Във втората (KV 304) Моцарт е уникално свободен и своеобразен – дълбочината на чувствата, съдържаността на вътрешното преживяване, копнежа по неосъществената мечта, мигновено просветващото като съновидение блаженство в мажорния епизод на *Tempo di Menuetto*, контрапунктичните акценти, острите унисони и синкопи, новият принцип на диалогичност, само показват скритата сила на тъй наречената *малка соната*.

През 1779, малко след печалното си завръщане в Залцбург, Моцарт пише още една соната. Първата част е много ефективна, третата – много Залцбургска, а между тях – съкровено интимното *Andantino*, обърнато и към Йохан Кристиан Бах и към *Отвлечане от сарая...* Тази соната (KV 378) Моцарт включва в своя оп. 2, който през ноември 1781 издава със заглавието *Шест сонати за клавесин или пиано със съпровод на цигулка*, посветени на пианистката Жозефа фон Аурнхамер.

За това издание Моцарт получава една от редките превъзходни критики в живота си: *Тези сонати са единствени по рода си. Те изобилстват от нови мисли и свидетелстват за великия музикален гений на автора. Те са блестящи и съответстват на природата на инструментите...* (N. N. Cramers Magazin)

Индивидуализацията на партиите, постигнатият синхрон, все по-шлифованите, лаконични, но пълнокръвни мелодически формули, логично водят към последната дума и връх на Моцарт в жанра – композираните три сонати в периода 1784–1786.

Знае се, че за Моцарт годината 1784 е много напрегната, а финансовите проблеми го карат да приема многобройни ангажименти. През март 1784 той има концерти почти всеки ден. Истинско чудо е, че намира време и да композира – до края на април се появяват три концерта за пиано, клавирен квинтет и **сонатата в си-бемол мажор**. За създаването ѝ четем в писмо на Моцарт до неговия баща: (24 април 1784) *Тук е превъзходната цигуларка Регина Стриназаки от Мантуа. Тя свири с изключително чувство и вкус. Сега пиша соната, която двамата ще изпълним в четвъртък (29 април) на концерт в театъра*. Но до уречения час Моцарт успява да напише само цигулковата партия, а своята импровизира направо на сцената с познатата на всички креативност. При това на концерта присъства и самият кайзер Йосиф II!

Трудно ни е да си представим по-съвършен диалог между два инструмента. На встъпителното гордо *Largo*, в което те музичират равноправно в перфектна хармония, контрастира виртуозното *Allegro*. Скалата на бравурно арпежиране, диалогичност и патетика достига до високо напрежение, скерцозност и динамични контрасти. Втората част е *емоционалното сърце* на творбата, в което двата инструмента звучат като свързани в чудна магия. Мелодичната интензивност и изключителната дълбочина на чувството ни *въвеждат* във вгълбен разказ, изпълнен с тъга и простичка искреност, докосващи се до романтизма. Подвижният и елегантен финал е съвършен с непрекъснатите *сюрпризи* в развитието на темата и дивертиментно-варираните епизоди, както и с постигнатата пълна равноправност между двата сценични образа.

Изкуството на **Минчо Минчев** е оценявано със суперлативи на четири континента. Свири като солист с много от водещите оркестри в света, сред които Лондонската кралска филхармония, Лондонският симфоничен оркестър, Оркестърът на BBC – Лондон, *London Mozart Players*, Академията *St. Martin in the Fields*, *St. Goldsmith Orchestra*, Радиооркестърът на Романска Швейцария, Оркестърът на Московското радио и телевизия, Букурещката филхармония *Дж. Енеску*, Амстердамският симфоничен оркестър, Дрезденската филхармония и др.

Работи със световноизвестни диригенти като сър Чарлз Гроувс, сър Александър Гибсън, сър Невил Маринър, Леонард Слаткин, Джон Елиът Гардинър и др.

Изключителната артистична кариера на Минчо Минчев е свързана и с концерти в най-престижните зали по света, включително *Карнеги хол* в Ню Йорк, *Кенеди център* във Вашингтон, залата на *Болшой театър* и зала *Чайковски* в Москва, *Роял Фестивал Хол* и *Роял Алберт Хол* в Лондон, зала *Херкулес* в Мюнхен и др.

Има множество реализирани записи у нас и в чужбина, в това число за такива лейбъли като *DECCA*, *Балкантон*, *Капричио*, *Интеграл*, както и за Западногерманското Радио (WDR), Радио Женева, БНР, БНТ, Букурещкото и Белградското радио и телевизия.

Журира престижни международни конкурси, между които *Карл Флеш* (Великобритания), *Рудолф Липицер* (Италия), *Ифра Нийман* (Германия), *Бетовен* (Чехия), *Jugend Musiziert* (Германия) и др. От 1993 е председател на Фондация *Панчо Владигеров* и председателстващ журито по цигулка на Международния конкурс за пианисти и цигулари *П. Владигеров*. От 2002 е артистичен директор на Международната лятна академия, провеждана ежегодно в рамките на ММФ *Варненско лято*.

От 1990 е професор по цигулка в Университета по изкуствата *Фолкванг* в Есен, Германия. Паралелно с интензивната си работа в университета и активната солистична дейност води майсторски класове по цигулка в различни точки на света – Мексико, Куба, Турция, Гърция, Македония, Словакия, Япония, Южна Корея, Австралия, България. От 18 години провежда майсторски клас по цигулка в Аркутино със съдействието на фондация *Св. св. Кирил и Методий*. Води ежегодно майсторски класове по цигулка и в рамките на ММФ *Варненско лято* и МФ *Мартенски музикални дни* в Русе.

Минчо Минчев е роден в Габрово през 1950. Започва да свири на цигулка на 4-годишна възраст. През 1959 изнася първия си самостоятелен концерт, след което печели редица лауреатски звания и награди от престижни национални и международни конкурси, най-големите сред които са *Х. Виенявски* (Полша, 1967), *Паганини* (Италия, 1970), *Карл Флеш* (Великобритания, 1972 и 1974). Учи при проф. Емил Камиларов, а в периода 1974–1976 специализира при проф. Ифра Нийман в Лондон.

От 1977 свири на цигулка *Страдивари 1716 Барон Витгенщайн*, закупена специално за него от българската държава.

Носител е на наградата на Българското национално радио *Музикант на годината* за 1993 и на Наградата за изключителен принос към българската култура за 2010.

Евгени Божанов – един от най-успешните млади български изпълнители, е роден през 1984 в Русе. Започва уроци по пиано на 6-годишна възраст в Музикалното училище в родния си град. Едва 12-годишен дебютира с оркестъра на Русенската филхармония.

През 2001 продължава своето обучение в Германия. Международната му кариера започва след спечелените награди от няколко престижни конкурса, сред които Втора награда (при неприсъдена първа) от *Святослав Рихтер* в Москва (2008) и Втора награда на международния конкурс *Кралица Елизабет* в Белгия (2010). Финалист е на международния клавирен конкурс *Ван Клайбърн* в САЩ през 2009, като получава и специалната награда за камерна музика.

Въпреки че Божанов е сред фаворитите на Международния клавирен конкурс *Шопен* във Варшава през 2010, не получава Голямата награда – факт, който довежда до противоречив дебат в полската преса и спонтанни покани от големите полски концертни агенции и оркестри. През лятото на 2011 е поканен да открие Седмия международен *Шопенов* фестивал във Варшава с Първия клавирен концерт на Шопен и с рецитал.

През сезон 2010/11 Евгени Божанов свири в Брюксел, участва в голямо концертно турне в Япония, където изпълнява Третия концерт на Бетовен и Първия на Шопен. Свири на третото издание на фестивала *Абу Даби Класик* с Националния оркестър на RAI под диригентството на Юрай Валчуха, открива с рецитал Международния фестивал *Софийски музикални седмици* (2011), участва в програмата на Клавириния фестивал в Лил и във фестивала *La Roque d'Anthéron*, както и в Летния фестивал на Бад Кисинген.

През сезон 2011/12 дебютира в залата на Берлинската филхармония, във Виенската *Музикферайн*, *Роял Фестивал хол* в Лондон и *Тонхале* в Дюселдорф. Изнася концерти в Милано, Мюнхен, Стокхолм и Лаhti във Финландия. Прави голямо турне в Япония с *Deutsche Sinfonie Orchester* – Берлин под диригентството на Ютака Садо, последвано от серия солови рецитали, кулминиращи с рецитал в *Suntory Hall*. С Националния оркестър на RAI и диригента Ю. Валчуха изнася концерти във Фрайбург и Виена. Испанският му дебют е на Шопеновия фестивал във Валдемоса, Майорка и на *Шубертиадата* във Вилабертран.

В рамките на сезон 2012/13 Божанов работи с Филхармонията на Фондация *Gulbenkian* в Лисабон и Оporto, с оркестъра на *Maggio Musicale* във Флоренция, с оркестъра на Италианска Швейцария в Лугано и с оркестъра на RAI – Торино. Изнася серия от концерти в Милано – на фестивала *Serate Musicali*, в Мюнхен, Есен и Дюселдорф.

Отзиви:

Никога не съм мислила, че някога отново ще бъда свидетел на свирене на пиано с такова качество на изпълнението. Била съм на концерти на Липати, Хоровиц, Микеланджели – Божанов е от същата планета.

(отзив от публиката във Варшава)

Евгени Божанов може да произведе повече нюанси на един тон в един такт, отколкото повечето пианисти намират за цял живот, и всичко изглежда толкова органично...

(САЩ)

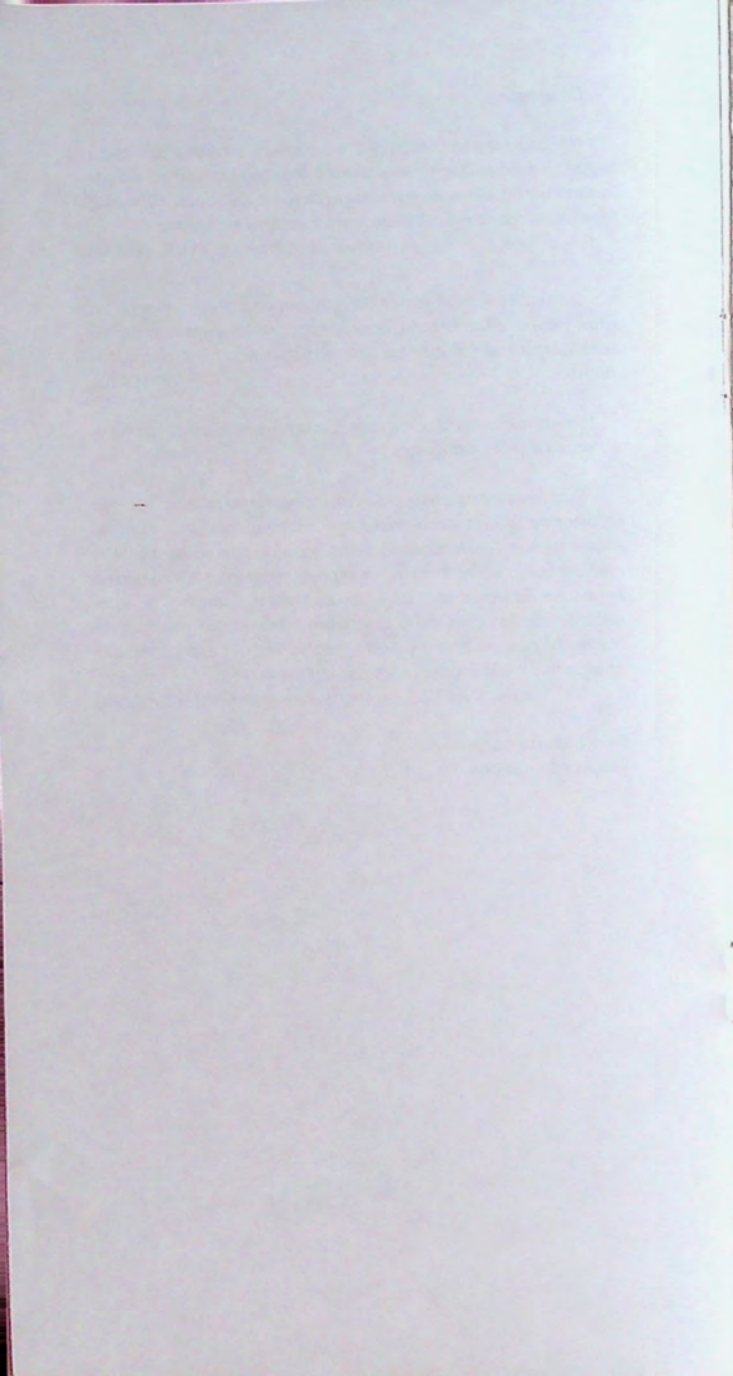
Божанов принадлежи към друго поколение пианисти – това на Игнац Фридман.

(Австралия)

Това неговото е изкуство на поемане на риск, изкуство на импровизация и спонтанност, но също така и на интелигентност, експресивна декламация, микродинамични модуляции, светлосенки, безкраен резонанс. Свиренето му може да нашепва, да въздъхва, да озадачава, да крещи... Тонът му има тази индивидуална марка, този акустичен ореол, който в комбинация с пленителна харизма приковава публиката, където и да отиде.

Йосу Де Солаун (испански музикант и писател)

Програмата подготви
Мария Дуканова

AMERICA FOR BULGARIA
FOUNDATION

Фондация Америка за България

ПОСОЛСТВО НА ИЗРАЕЛ
В БЪЛГАРИЯ

Istituto
Italiano
di
Cultura
SOFIA

Австрийско посолство

София

PROF. V. STOYANOV
NATIONAL SCHOOL
OF ARTS - RUSE

Русе
арт

ОБЩИНО ПРЕДПРИИТИЕ

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО

